

Bílej pes

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Bylo tejden před Vánoci, venku drobně sněží,
k večeři si kousek špeku smažím s cibulí.
Slyším štěkot a psí tlapy buší do mých dveří,
asi náký psisko cítí vůni fazolí.

Pootevřu abych viděl kdo mi chajdu bourá,
kdopak si chce dneska tykat s mojí večeří.
Bílej byl jak jeden s pejsků z láhve od vizoura,
když se vřítíl celej mokrej rovnou do dveří.

ref.: Bílý chlupy zježený jak sosna na úbočí,
jedno ucho natržený, pajdá na levou.
Popobíhá, poskakuje, vyzývavě kňučí,
jakoby mně od chatrče lákal za sebou, - za sebou.

Když si беру winchestrovku, sekeru a lano,
štěkne psisko radostí a chlupy naježí.
Zavede mně k cest a pak stopou vyšlapanou,
míří rovnou do úvalu přímo nad strží.

Po sto metrech stopy končí, zastavil i hafan.
Všude klid i v údolí už ztichlo klekání.
Jen ten chlupáč nad propastí vrtí se a ňafá,
v tom se ozve pod převisem tichý volání.

ref.: Přivázal jsem lano k sosně, pak sešplhal dolů,
za kořen tam visí dívka na pokraji sil.
S námahou pak vylezli jsme do bezpečí spolu,
děkuje mi, že jsem její život zachránil - zachránil.

Když jsem jí řek: Poděkujte jenom svému psovi.
Řekla mi, že nemá psa, tak pátrám v okolí.
Zmizel pes i jeho stopy, sníh je jako nový.
No tak jsem jí vykreslil to zvíře bohovi.

Ano pane, mívala jsem přesně takovýho,
jenže nebyl bílej, ale černej jako noc.
Dostal broky do kožichu, přímo od hajnýho,
vloni když už zbýval jenom tejden do Vánoc.

ref.: Sousedí teď říkají, že je to se mnou vážný,
že prej věřím na přeludy, kam až jsem to kles.
Já však od té doby věřím na anděly strážný,
ať vypadaj jako víla, nebo bílej pes - bílej pes, bílej pes...
...